

Janecskó Kata

DÖGLÖTT AKTÁK

2023-12-15 | NOVELLA, NYOM

A főnököm azt hiszi, átlátja, mi folyik. Azt mondja: ne gondoljak rá annyit. Meg hogy előbb-utóbb úgyis elkapjuk a rohadékot.

A főnököm szerint ez egy történet.

Vér leginkább az előszobában volt. Két nagy tócsába gyűlt a barnássárga linóleumon. Az öregember a folyosó közepén esett össze. A lánya a nagyszoba ajtajánál. A teste odabent feküdt, a feje az előszobában. Onnan szivárgott a vér, hátulról, a szeszínű haja alatt ütött sebből.

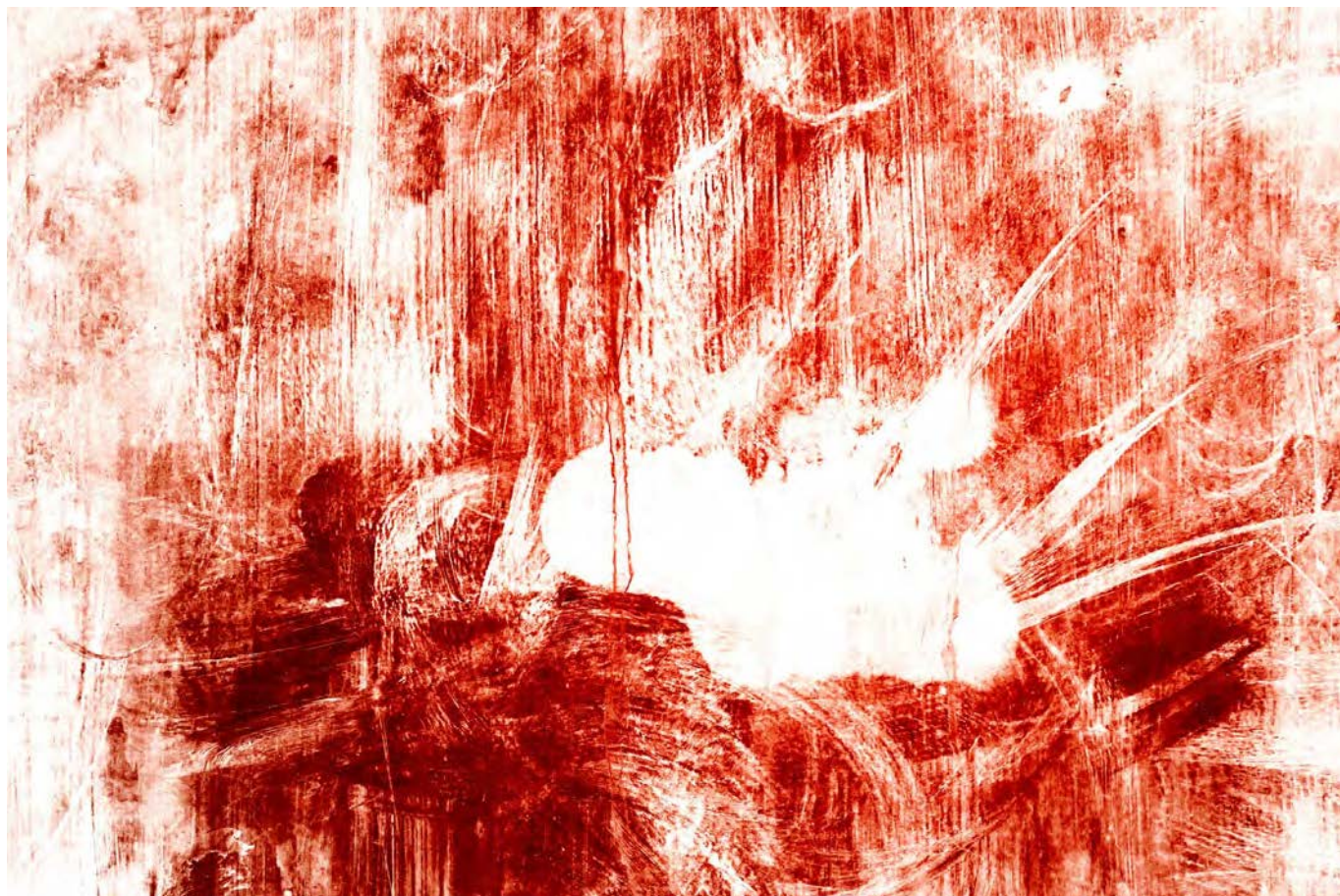
lekerekített

A rosszul világított ház többi helyiségébe negyvenhárom méretű, viseltes bakancsok hordták szét a vért. A gumitalp barázdái elkoptak, ezért a nyomokon nem mutatkoztak éles rajzolatok. Minden tompa, lekerekített, valószínűleg maga az eszköz is.

Csoszogott, imbolyogva járt. Talán részeg lehetett. A ragacsos nyomokba helyenként egy-egy hajszál tapadt.

A főnököm elküldött pszichológushoz. Szerinte nem tudom elviselni, hogy az a kurva ház tele volt nyomokkal. Találtunk ujjlenyomatokat és rögzítettünk DNS-mintát is. Belekapaszkodott a fotel karfájába, megmarkolta a kilincset, mohón végigtapogatta a polcokat.

A főnököm azt gondolja, hogy érti az érzéseimet – mint a barkochba játékban –, minél több az információ, annál könnyebb a megfejtés és annál nagyobb szégyen a kudarca. Ostobaság! – kiabálja, amikor belemelegszik a témába. Szeret nyomatékosan az asztalra csapni. Az egyenruhájára apró nyálcseppek fröccsennek.

A tettes, ha átutazó idegen a füstszagú falusi éjszakában, csak egy tű a szénakazalban, hagyja bár hátra a világ összes begyűjthető nyomát. Nem értem, miért ragaszkodik hozzá a főnököm tizenöt év után is, hogy minden megoldódna, ha ezt az egy tényt hajlandó lennék elfogadni.

az állapotom

A pszichológus, akihez el kellett mennem, fejébe vette, hogy a kamra és a konyha miatt van minden. Hogy valamiképpen a szalonnavágó deszka peremén és a pálinkásüvegen talált véres ujjnyomokon múlik az állapotom, azon, hogy tudjuk: *utána* ült le szalonnázni és inni.

A pszichológus szerint az a bajom, hogy egy szörny van szabadon.

Ő sem ért semmit.

Azt mondja: az embertelenség borzaszt el. De én pontosan értem már: ez az emberi, az érzés, ahogy a fogunk a dermedt zsírba mélyed és a torkunkat átmelegíti a tömény. Tort ülünk a halál fölött. Felhúzott térdünkön esszük a pörköltöt a tévéhíradó előtt, a jénai tál alján összegyűlik, az üvegen átlátszik a szaft. Étvágyunk acélos, emésztésünk remek.

vecteezy.com